

Arrest

nr. 235 448 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het jaar 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 oktober 2015 en dient op 23 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Bij arrest van 1 juni 2017 met nummer X weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 23 juni 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen.

Op 25 september 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen.

Op 16 januari 2018 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 19 november 2018 met nummer X verwerpt de Raad het beroep. Tegen dit arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking van 14 december 2018 met nummer X wordt het beroep niet-toelaatbaar verklaard.

Op 14 april 2019 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 juli 2019 wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 7 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst te zijn en geboren te zijn in 1998 in het dorp Zolmabad, in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U werkte het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als mekanieker te Chiknowri. Op 23 oktober 2015 vroeg u een eerste maal internationale bescherming aan. U bent Afghanistan ontvlucht omdat u vreesde gerekruteerd te worden door uw oom W. K. (...) die lid is van de taliban. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 2 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd geacht aan uw asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 1 juni 2017 (Arrest nr. X).

U diende op 23 juni 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit tweede verzoek haalde u aan dat uw broer A. (...) is verdwenen en dat deze verdwijning verband houdt met uw eerdere asielmotieven, namelijk de problemen met uw oom. U verklaarde verder geen nieuwe elementen te hebben en reeds alles te hebben verteld. U legde geen andere documenten neer. Op 27 juli 2017 oordeelde het CGVS dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 25 september 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek herhaalde u dat uw broer A. (...) is verdwenen en dat deze verdwijning verband houdt met uw eerdere asielmotieven, namelijk de problemen met uw oom. Uw oom komt op regelmatige basis naar de woning van uw moeder en vraagt haar naar u. Indien u zich niet bij uw oom en de taliban aansluit zal uw moeder worden gedood. In het verleden diende uw moeder hierover reeds klacht in bij de politie, maar die kan haar niet helpen. U verklaarde ook ongeveer anderhalve maand geleden in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend aangezien u tweemaal een negatieve beslissing kreeg voor uw twee verzoeken om internationale bescherming in België. U verklaarde verder geen nieuwe elementen te hebben, uw vrees bleef onveranderd. Tot slot haalde u nog een recente aanslag aan tegen de politie die plaatsvond nabij een boomgaard te Zolmabad. U legde geen andere documenten neer. Op 8 november 2017 oordeelde het CGVS dat uw derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging kon genomen worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 16 januari 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek herhaalde u dat uw problemen in Afghanistan verband houden met uw oom W. K. (...)

die lid is van de taliban. Volgens uw moeder kwam hij elke dag aan uw huis langs. Hierdoor heeft de broer van uw moeder uw familie naar een vluchtelingenkamp in Sheikh Mesri gestuurd waar niemand hen zal herkennen. Ook haalde u aan dat er in heel Afghanistan explosies plaatsvinden en er nergens veiligheid is. U legde ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming een bevestiging van uw problemen door de dorpschoude en een briefomslog voor. Op 15 maart 2018 oordeelde het CGVS dat uw vierde verzoek om internationale bescherming niet in overweging kon genomen worden. Op 30 maart 2018 tekende u bij de RvV beroep aan tegen deze beslissing. Dit beroep werd door de RvV verworpen op 19 september 2018. U ging in beroep tegen dit arrest van de RvV bij de Raad van State (RvS) op 4 januari 2019. Dit beroep werd verworpen door de RvS.

Op 14 april 2019 diende u een vijfde verzoek tot internationale bescherming in, waarbij u verklaart België niet te hebben verlaten. In het kader van dit vijfde verzoek verklaart u dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. De laatste keer dat u uw moeder sprak, zei ze u dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat u daardoor niet kan terugkeren naar Afghanistan. Daarnaast zegt u dat u zwaar gestraft zou worden als u zou terugkeren naar Afghanistan. U zou als ongelovige beschouwd worden omdat u naar het buitenland gevlucht bent. In het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een rapport getiteld 'End of the year report (2018) about mujahideen progress and territory control' waarmee u wenst aan te tonen dat Afghanistan onveilig is, een arrest van 15 januari 2019 van de RvV aangaande Amarkhel Abdullah en een begeleidende brief van uw advocaat van 21 maart 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Aangaande uw verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten aanzien van uw oom W. K. (...) die lid is van de taliban (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/07/2019, punt 15, 18, 20), moet worden bevestigd dat dit asielmotief door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd op 1 juni 2017 (Arrest nr. X). Tegen dit arrest hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die een nieuw licht lieten schijnen op uw vluchtmotieven. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen van het CGVS. Uw beroep tegen de

beslissing van het CGVS dat in het kader van uw vierde verzoek eveneens een beslissing van weigering van inoverwegingname nam, werd door de RvV verworpen, alsook uw cassatieberoep nadien door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

In het kader van uw vijfde verzoek haalt u bijkomend aan bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige beschouwd te zullen worden omdat u naar het buitenland vluchtte en daarom zwaar gestraft te zullen worden (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Ook uw advocaat verwijst daarnaar in zijn schrijven. Er dient echter te worden opgemerkt dat u en uw advocaat deze blote bewering op geen enkele wijze staven. U beperkt zich louter tot de bewering dat u in geval van een terugkeer als ongelovige zou worden beschouwd omdat u in het buitenland verbleven heeft (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Uw advocaat voegt daar zeer algemeen aan toe dat u vier jaar geleden uw land ontvluchtte, sinds 2015 onafgebroken in België woont - wat incoherent is met uw verklaring naar Frankrijk te zijn gegaan (Verklaring volgend verzoek, punt 15) - en dat u, gezien u op jonge leeftijd Afghanistan verliet zou opvallen door uw accent, klederdracht en gedrag. Op deze manier slaagt u noch uw advocaat erin aan te tonen dat u en vooral uw gedachtegoed daadwerkelijk veranderd is en u verwesterd zou zijn of als verwesterd zou worden gepercipieerd, zoals uw advocaat aanhaalt. De stelling dat u als afvallige aanzien zou worden omwille van uw verblijf in Europa en u omwille van uw vierjarig verblijf in Europa verwesterd zou zijn, wordt dan ook niet concreet verduidelijkt, noch door u noch door uw advocaat. Waarom de taliban en uw regiogenoten een andere mentaliteit en geloofsafval louter zouden afleiden uit een verblijf buiten Afghanistan verklaren u en uw advocaat evenmin. Dergelijke verwijzingen van algemene aard zijn dan ook op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en zowel u als uw advocaat blijven desbetreffend in gebreke.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse

veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het rapport getiteld 'End of the year report (2018) about mujahideen progress and territory control' dat u voorlegt en waarnaar uw advocaat in zijn schrijven verwijst (Verklaring volgend verzoek, punt 17) slaagt er namelijk niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Dit rapport, van de hand van de taliban zelf, betreft immers een tijdspanne die besproken wordt in de bovenstaande veiligheidsanalyse van uw district. De elementen waarnaar uw advocaat verwijst werden dan ook meegenomen in de beoordeling van de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in uw regio van herkomst. Overigens wordt, zoals eerder reeds aangegeven, door het CGVS niet ontkend dat de taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikken in Surkhrod en werd er wat dit betreft door het CGVS gesteld dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw.

Betreffende de verwijzing van uw advocaat naar het arrest van de RvV dat u neerlegt; met name arrest nr. X van 7 januari 2019; waarbij uw advocaat stelt dat de RvV oordeelde dat voor een persoon van het district Surkhrod subsidiaire bescherming cfr. Artikel 48/4, § 2 c) toegekend diende te worden (brief advocaat dd. 21 maart 2019, p.14) dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt op zijn eigen merites. Evenzeer dient gewezen te worden op het gegeven dat de actuele veiligheidsanalyse van het district Surkhrod dateert van na desbetreffend arrest. De verwijzing naar dit arrest kan dan ook geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Surkhrod actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De verklaringen van uw advocaat in zijn schrijven dat er persoonlijke omstandigheden zijn in uw hoofde waardoor u meer risico zou lopen, gezien u verwesterd zou zijn, werden eerder reeds besproken waarbij werd vastgesteld dat noch u, noch uw advocaat in concreto aantonen welke elementen ertoe zouden leiden dat u bij terugkeer al verwesterd beschouwd zou worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3, 48/4, artikel 55/2 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna "Kwalificatierichtlijn") en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1.1. De verzoekende partij betoogt dat in juni 2019 EASO een Guidance Note publiceerde waaruit blijkt dat er wel degelijk subsidiaire bescherming op grond van 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend voor verzoekers district Surkhrod. De verzoekende partij beklemtoont dat EASO hoofdzakelijk koos voor een analyse van de nood aan subsidiaire bescherming in het licht van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn op provinciaal niveau, maar waar nodig week EASO hier echter van af. Zo maakte EASO een afzonderlijke analyse van de veiligheid in Mazar-i-Sharif, Herat City, Kabul City en Jalalabad. EASO maakt in haar analyse onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad enerzijds, en de rest van de provincie Nangarhar anderzijds. De analyse van EASO is bijgevolg gevoelig voor verschillen binnenin de verschillende provincies in Afghanistan. Doordat EASO de nood zag om een aparte analyse op te maken van de veiligheid in de stad Jalalabad, en dit niet deed voor het district Surkhrod, mag men aannemen dat EASO het niveau van willekeurig geweld in het district Surkhrod als gelijklopend beschouwt met de andere districten in Nangarhar. Ondergeschiedt wenst de verzoekende partij daar nog aan toe te voegen dat EASO nergens motiveert waarom er voor een analyse werd gekozen op hoofdzakelijk provinciaal niveau. Voorts stelt de verzoekende partij dat EASO in juni 2019 eveneens het "Afghanistan Security Situation, Country of Origin Information Report" uitgebracht heeft. EASO verwijst hierin naar een analyse van UNOCHA in december 2018 met betrekking tot de intensiteit van het conflict op het niveau van de verschillende districten. UNOCHA hanteerde daarbij de methodologie die wordt voorgeschreven door UNHCR, en die ook in de beslissing van het CGVS wordt aangehaald:

"UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld:

(i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen;

(ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en

(iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. "

Na het in acht nemen van deze factoren, besluit UNOCHA het volgende: *"op een kaart die de intensiteit van het conflict weergeeft op basis van het aantal veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict gerelateerde verplaatsingen, bevindt het district Surkhrod zich in de op één na zwaarste categorie, waarbij er in totaal 5 categorieën zijn voorzien."* Op basis van deze twee rapporten van EASO van juni 2018 concludeert de verzoekende partij dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, gezien haar herkomst uit het district Surkhrod. De verzoekende partij vervolgt dat indien we voorts kijken naar de aanwezigheid van de taliban in haar district Surkhrod, dan blijkt dat op 31 december 2018 de taliban een nieuw rapport gepubliceerd heeft, waarin ze een overzicht geven over welke gebieden onder hun controle staan. Met betrekking tot verzoekers district Surkhrod, stelt de taliban het volgende voor: *"Surkh rod district is 55 % under Mujahideen control, remaining 45 % with enemy"*. Meer dan de helft van verzoekers district Surkhrod is volgens de taliban in hun handen. De verzoekende partij stelt dat ze deze informatie in haar brief van 21 maart 2019 aan de verwerende partij meegedeeld heeft, en wees er daarbij op dat volgens EASO de taliban een geloofwaardige bron is wat betreft hun controle over het Afghaanse grondgebied. De taliban zou volgens EASO zelfs een eerder conservatieve schatting maken van het grondgebied dat ze in handen hebben. Bijgevolg kan het CGVS niet langer volhouden *"dat de taliban volgens hun eigen rapporting over een zekere mate van controle beschikt in Sukhrod"* (zie bestreden beslissing). Deze stelling houdt volgens de verzoekende partij een miskenning van de realiteit in Surkhrod in. De verzoekende partij benadrukt dat de taliban stelt meer dan de helft van het district onder controle te hebben. De verzoekende partij meent dat de analyse van de verwerende partij over Surkhrod bijgevolg niet correct is. Ze vervolgt dat ze niet akkoord gaat met de analyse van de verwerende partij dat de controle en de aanwezigheid van de taliban in Surkhrod geen dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie. De verzoekende partij vervolgt dat afhankelijk van de omstandigheden zal er in een gebied dat gecontroleerd wordt door de taliban een minder groot risico op geweld voorhanden zijn tussen de taliban en de overheid. De verzoekende partij stelt dat in die omstandigheden wel een onderzoek dient te gebeuren naar hoe leefbaar talibancontrole is en wat de gevolgen zijn voor een inwoner van dit gebied. *In casu* is het niet duidelijk of het dorp waarvan verzoeker afkomstig is, in het gebied ligt dat onder controle van de taliban is, of dat gecontesteerd wordt. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat:

"a) leven als burger in gecontesteerd gebied

Verzoeker wenst te benadrukken dat het risico om als gewone burger het slachtoffer te worden van willekeurig geweld aanzienlijk groter is in een gecontesteerd gebied. De reden hiervoor is de constante strijd die plaatsvindt in het district.

b) Leven in gebied onder controle bewind taliban

Hierna worden gekeken wat de gevolgen zijn van leven in een gebied onder controle van de taliban.

Het EHRM heeft naar analogie hier al over geoordeeld wat de situatie in Somalie betreft.

In EHRM, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011 oordeelt het EHRM dat in de regio die volledig onder controle van de islamistische organisatie Al-Shabaab valt er geen sprake is van een veralgemeende onveiligheid die dermate hoog is dat elkeen die zich in het gebied bevindt een risico op ernstige schade loopt, maar dat het feit dat een regio onder de volledige controle van een islamistische organisatie als Al-Shabaab valt, met een draconische toepassing van islamitische wetgeving, wel degelijk mensenrechtenschendingen met zich kan meebrengen die dermate verregaand zijn dat er sprake is van een artikel 3 EVRM schending indien iemand zich terug naar dat gebied moet begeven: [...]

De analogie tussen Al-Shabaab en de Taliban is duidelijk: het zijn beiden extremistische islamitische organisaties die grote delen van het grondgebied controleren. Beiden hebben een erg verregaande vorm van sharia en regelgeving ingevoerd.

Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat in gebieden die gecontroleerd worden door de Taliban de overheid geen bescherming biedt of kan bieden, en dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend is, en de openbare, rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnt. In dergelijke situatie wordt er systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie, in een context van grootschalige mensenrechtenschendingen. [...]

De Taliban bedient zich van bijzonder gewelddadige tactieken om gemeenschappen en individuen onder de knoet te houden om hun macht en controle te vestigen:

*"Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas."*⁸

Het blijkt duidelijk dat in de gebieden die onder de controle van de Taliban staan er een verregaande sociale en religieuze controle is die alle aspecten van het dagelijkse leven monitort en dit afdwingt met extreem geweld. Het gaat om systematische mensenrechtenschendingen die de menselijke waardigheid op een fundamentele wijze ondermijnen en elke vorm van ontplooiing en ontwikkeling in de weg staan en de fysieke integriteit ondermijnen."

Naast nieuwe landeninformatie over de veiligheidssituatie in het district Surkhrod verwijst de verzoekende partij ook naar nieuwe landeninformatie omtrent de ruimere context in de provincie Nangarhar en Afghanistan. De verzoekende partij stelt dat uit het EASO 'Afghanistan Security Situation, Country of Origin Information Report' van juni 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in Nangarhar vanaf 2011: achteruitgegaan is. Voorts stelt de verzoekende partij dat dit EASO-rapport de sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers in de provincie Nangarhar in het jaar 2018 aanhaalt. Uit het UNAMA halfjaarlijkse update verslag blijkt dat er in de eerste zes maanden van 2019 sprake is van een daling van het aantal burgerslachtoffers. De verzoekende partij stelt dat dit nieuws moet genuanceerd worden omdat ten eerste UNAMA in haar rapport benadrukt dat het conflict in Afghanistan nog steeds een zware impact heeft op de burgerbevolking. Ten tweede was er vooral in de eerste drie maanden van 2019 sprake van een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Vanaf het tweede kwartaal van 2019 nam het aantal burgerdoden met 27 % toe. Ten derde benadrukt UNAMA dat burgers uit de provincie Nangarhar bij de meest getroffen burgers in Afghanistan behoren. Tot slot blijkt uit meer recente cijfers van UNAMA dat de situatie vanaf juli 2019 er dramatisch op achteruit gegaan is. Uit het UNAMA rapport met de titel "UN reminds parties of their responsibilities to protect civilians - Civilian casualty rates spike in July" van 3 augustus 2019 blijkt dat er in juli 2019 maar liefst 1500 burgerslachtoffers vielen. Dit is niet alleen het hoogste maandelijks aantal burgerslachtoffers van dit jaar, maar het hoogste aantal sinds mei 2017. De verzoekende partij stelt dat uit de rapporten blijkt dat een groot deel van deze slachtoffers valt omwille van geïmproviseerde explosieven (IEDs, Improvised Explosive Devices). In de provincie Nangarhar verviervoudigde het aantal slachtoffers van deze IEDs. De verzoekende partij vervolgt dat dit wordt bevestigd door een rapport van Action on Armed Violence genaamd 'Worst month for Afghan civilians in over eight years of casualty recording' van 5 augustus 2019, waaruit blijkt dat in juli 2019 het hoogste aantal burgers het slachtoffers van bomaanslagen is geworden sinds de NGO in oktober 2010 deze data begon te verzamelen. De verzoekende partij vervolgt dat de Algemene Vergadering van de Veiligheidsraad bevestigt in haar rapport van 14 juni 2019 dat de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder volatiel blijft. Tussen 8 februari en 9 mei 2019 werden meer dan 5000 veiligheidsincidenten gerapporteerd. Het rapport getuigt ook over de blijvende aanwezigheid van IS in de provincie Nangarhar, maar kon de achteruitgang van de situatie vanaf juli 2019 niet meer in aanmerking nemen. Deze algemene onveiligheid heeft ertoe geleid dat Afghanistan in de Global Peace Index van juni 2019 als het meest onveilige land ter wereld beschouwd wordt. Bovendien is het in Afghanistan minder vredevol in 2019 dan in 2018. De zeer recente achteruitgang van de veiligheidssituatie wordt nog door een aantal andere gezaghebbende bronnen bevestigd. Zo stelt ACLED (een bron die zowel EASO als de verwerkende partij hanteert) in een rapport van 31 juli 2019 dat de gevechten zich verderzetten, en de taliban reeds zes weken significante terreinwinst maakt. Meer specifiek in verzoekers provincie Nangarhar blijkt dat Islamitische Staat Provincie Khorasan ISKP terreinwinst maakt, en dit voor de eerste maal sinds mei. ACLED geeft in dit rapport verder aan dat de Afghaanse politie zware verliezen lijdt, en daardoor besloten heeft om honderden politieposten over het land te sluiten. Hierdoor zal er sprake zijn van een minimale politieaanwezigheid in afgelegen districten. waardoor het eenvoudiger wordt voor de taliban of ISKP om grondgebied te veroveren. Uit een rapport van de International Crisis Group van 5 juli 2019 Intensifying Violence Dulls Afghans' Hopes for Peace' blijkt de zeer sterke toename van het aantal luchtaanvallen. In de bestreden beslissing wordt de impact van het geweld op het dagdagelijkse leven van gewone burgers in Surkhrod vermeld als één van de parameters waarmee rekening zou worden gehouden bij het beantwoorden van de vraag of subsidiaire bescherming op grond van 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Echter wordt deze parameter nergens in de bestreden beslissing verder uitgewerkt of nader bekeken. Nochtans is de impact van de grote hoeveelheid geweld op het leven van de burgers enorm, zoals blijkt uit de volgende rapporten, die werden gepubliceerd nadat de vorige asielprocedure was

beëindigd: Uit de UNOCHA 'Humanitarian Bulletin Afghanistan' van 30 juni 2019 blijkt dat het aantal aanvallen op scholen verdrievoudigd is in 2018. Het conflict en de achteruitgang van de veiligheidssituatie hebben tot gevolg dat meer dan 1000 scholen gesloten waren eind 2018, waardoor een half miljoen kinderen hun recht op onderwijs wordt ontnomen. Voor de eerste keer in 16 jaar tijd is er een situatie van het aantal kinderen die niet naar school gaan. De verzoekende partij stelt ook dat uit de verslagen blijkt dat deze veiligheidssituatie ook een impact heeft op de gezondheidszorg. De verzoekende partij betoogt dat: *“Meer specifiek voor de provincie Nangarhar (bij gebrek aan cijfers voor het district Surkhrod -reden ook waarom een analyse op provincieniveau meer aangewezen is), blijkt het volgende:*

Tussen januari en december 2018 sloten 26 scholen in de provincie Nangarhar omwille van de onveiligheid (stuk 12).

De World Health Organization geeft aan dat in de provincie Nangarhar in 2019 2 gezondheidscentra werden beschadigd en maar liefst 52 gezondheidscentra werden gesloten. Bijna de helft van alle gezondheidscentra die de deuren moesten sluiten in heel Afghanistan in 2019 liggen in de provincie Nangarhar (111 gezondheidscentra moesten in Afghanistan sluiten, waarvan 52 in Nangarhar).

Omtrent de algemene situatie in Afghanistan, geeft de World Health Organization op 15 augustus 2019 nog aan dat meer mensen dan ooit geen toegang hebben tot basis gezondheidszorg.”

De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat in een rapport van augustus 2019 met de titel 'ten conflicts to worry about in 2019', ACLED vermeldt Afghanistan als 1 van deze 10 conflicten. ACLED geeft volgens de verzoekende partij ook aan dat de onderhandelingen die momenteel op bilateraal vlak plaatsvinden tussen de Verenigde Staten en de taliban, zonder dat de overheid hierbij betrokken is, voor spanningen tussen de Verenigde Staten en de Afghaanse overheid zorgt en ook voor voortgezette aanvallen door de taliban. De verzoekende partij argumenteert vervolgens dat het akkoord tussen de Verenigde Staten en de taliban voor 99% afgegrond zijn. Het akkoord voorziet in een significante terugtrekking van de Amerikaanse troepen en een staakt-het-vuren tussen de taliban en de Amerikaanse soldaten, maar het zou de taliban echter niet verplichten om de strijd te staken tegen de Afghaanse overheid en burgers. De verzoekende partij betoogt dat uit een rapport van het Institute for the Study of War (eveneens een bron die EASO hanteert) blijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de capaciteiten missen om de veiligheid in Afghanistan te garanderen na een terugtrekking van de buitenlandse troepen, zelfs als de taliban een vredesakkoord met de Afghaanse overheid afsluit. De verzoekende partij argumenteert dat: *“Dezelfde gezaghebbende bron gaf op 15 augustus 2019 in een rapport genaamd Afghanistans warlords prepare for civil war' aan dat de verschillende etnische (groepen en warlords op dit moment hun troepen aan het verzamelen zijn om zich voor te bereiden op het machtsvacuum dat zal ontstaan na de terugtrekking van de buitenlandse troepen in Afghanistan. Door het bilaterale akkoord tussen de Verenigde Staten en de taliban zal de positie van de Afghaanse overheid verzwakt worden. en zal de overheid haar enige hefboom verliezen, namelijk de buitenlandse troepen en het buitenlandse ontwikkelingsgeld. Deze voorbereidingen en mobilisatie op zich verhogen de kans op een nieuwe burgeroorlog, gelijkend op de periode na de terugtrekking van de Sovjet Unie“*

De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij ten onterecht en op voorbarige wijze besluit dat er geen nieuwe elementen aanwezig waren en dat het volgend verzoek daardoor niet-ontvankelijk is. De verzoekende partij meent dat deze werkwijze de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet schendt. Tot slot stelt de verzoekende partij dat uit de bovenstaande nieuwe landeninformatie blijkt dat ze wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, gezien haar herkomst uit het district Surkhrod.

2.1.1.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende informatie toe:

- Brieven van 21 maart 2019 en 6 augustus 2019 van verzoekers raadsheer aan het CGVS (zie ook het administratief dossier);
- UNAMA, Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019, 30 juli 2019, <https://unama.unmissions.org/protection-of-civilians-reports>:

- UNAMA, UN reminds parties of their responsibility to protect civilians – civilian casualty rates spike in July/ 3 augustus 2019, <https://unama.unmissions.org/unreminds-partiestheir-responsibility-protect-civilians-civilian-casualty-rates-spikejuly>;
- UNAMA, protection of civilians in armed conflict (annual report 2018), februari 2019, [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan protection of civilians annual report 2018 final 24 feb 2019 v3.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan%20protection%20of%20civilians%20annual%20report%202018%20final%2024%20feb%202019%20v3.pdf);
- Action on Armed Violence, Worst month for Afghan civilians in over eight years of casualty recording, 5 augustus 2019, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/worst-month-afghan-civilians-over-eight-years-casualty-recording>;
- United Nations General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 14 juni 2019, <https://unama.unmissions.org/secretary-general-reports>;
- Institute for Economics & Peace, Global Peace Index 2019, juni 2019, <http://visionofhumanity.org/app/uploads/2019/07/GPI-2019web.pdf>
- ACLED, Regional overview - Asia, 31 juli 2019, <https://www.acleddata.com/2019/07/31/regional-overview-asia-31-july-2019/>;
- ICG, Intensifying Violence Dulls Afghans' Hopes for Peace, 5 juli 2019, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2012717.html>;
- UNOCHA, Humanitarian Bulletin Afghanistan, 30 juni 2019 <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/QCHA%20Afghanistan%20Humanitarian%20Bulletin%20June%202019.pdf>;
- Afghanistan Education in Emergencies Working Group, Schools closed due to insecurity in Afghanistan: januari - December 2018;
- WHO, Afghanistan - attacks on health care in 2019 as of 15 august, 15 augustus 2019, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-attacks-health-care-2019-15-august>;
- The Guardian, Afghan independence day bombings follow wedding massacre, <https://www.theguardian.com/world/2019/aug/19/bombs-hit-restaurants-and-public-squares-in-eastern-afghanistan-jalalabad>;
- The Guardian, Islamic State claims responsibility for Kabul wedding hall blast, <https://www.theguardian.com/world/2019/aug/17/dozens-feared-dead-or-wounded-after-afghan-wedding-hall-blast>;
- The Guardian, Kabul attack: nearly 100 injured in Taliban bombing, say officials; <https://www.theguardian.com/world/2019/aug/17/update-2-taliban-claim-bomb-attack-on-police-in-afghanistan>;
- UNOCHA, Afghanistan weekly humanitarian update, 4 augustus 2019, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-weekly-humanitarian-update-29-july-04-august-2019>;
- ACLED, Ten conflicts to worry about in 2019 - Mid-year update, augustus 2019, <https://www.acleddata.com/2019/08/07/mid-year-update-ten-conflicts-to-worry-about-in-2019/>;
- CNN, Trump meets security officials on Afghanistan as concerns mount about US withdrawal, 16 augustus 2019, <https://edition.cnn.com/2019/08/15/politics/trump-afghanistan-taliban-plan/index.html>;
- ISW, The flawed US approach to Afghanistan, 1 mei 2019, <http://iswresearch.blogspot.com/2019/05/the-flawed-us-approach-to-afghanistan.html>;
- ISW, Afghanistan's warlords prepared for civil war, 15 augustus 2019, <http://iswresearch.blogspot.com/2019/08/afghanistans-warlords-prepare-for-civil.html>.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer. De verwerende partij brengt wel een aanvullende nota bij. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018;
- COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 18 maart 2019;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation " van juni 2019 (hierna: EASO COI juni 2019);
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019;
- Coi Focus Afghanistan: Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019;

- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

2.1.3. De aanvullende nota van de verzoekende partij

De aanvullende nota van 4 februari 2019 heeft enerzijds betrekking op de “ontwikkeling van de kaart Jalalabad City Region” en anderzijds op de veiligheidssituatie en humanitaire situatie in de provincie Nangarhar.

In een eerste onderdeel van haar aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat de interactieve kaart die de verwerende partij op 27 november 2019 opgesteld heeft om een afbakening te maken van “Groot Jalalabad” en van de districten Surkrod, Behsud, het resultaat is van een uiterst gebrekkig onderzoek. De verzoekende partij geeft hiervoor vier redenen op.

Vooreerst meent de verzoekende partij dat de door verwerende partij geraadpleegde bronnen voor het ontwikkelen van de verschillende “lagen” gedateerd is, meer bepaald de lagen 2, 7 en 8. Voor het ontwikkelen van laag 2 die de provincial municipal boundary van Jalalabad moet bepalen, baseert men zich op een kaart van UN Habitat uit 2016. Lagen 7 en 8 baseren zich op een rapport uit 2017 van de Afghanistan Reserach and Evaluation Unit (AREU), onder leiding van professor D. Mansfield, met betrekking tot de cultivering van opium in Afghanistan.

In een tweede punt stelt de verzoekende partij dat in EASO guidance note over Afghanistan van juni 2019, dat de verwerende partij aan haar aanvullende nota toevoegt, verwezen wordt naar vijf verschillende indicatoren om de veiligheidssituatie te bepalen. De verzoekende partij stelt vervolgens dat: *“Bij de ontwikkeling van de verschillende lagen werd enkel rekening gehouden met de aanwezigheid van overheidstroepen in Jalalabad en daarrond. Verwerende partij baseerde zich, zoals eerder vermeld op het rapport van AREU over de cultivering van opium. De insteek is hoe meer hectares aan opiumplantages aanwezig zijn, hoe minder controle er is door de overheid. De cultivering van opium zegt echter niet over de 5 andere indicatoren, opgenomen in de gezaghebbende Guidance Note van EASO. Verwerende partij miskent de 5 andere indicatoren waardoor het onderzoek kennelijk tekort schiet.”*

In een derde punt argumenteert de verzoekende partij dat de verwerende partij het rapport “Understanding Control and Influence” van AREU uit 2017 misbegrepen heeft. De verzoekende partij stelt dat het doel van auteurs erin bestond om kritiek te leveren op concept ‘overheidscontrole’ zoals gehanteerd door gezaghebbende instanties zoals de NAVO en USFOR-A. De auteurs ontwikkelen een alternatieve methodologie voor de benadering en het in kaart brengen van de invloed van de overheid en niet-statelijke actoren in een bepaald gebied. De verzoekende partij argumenteert dat de op grond van deze methode de auteurs trachten aan te tonen dat de invloed van de taliban in Afghanistan veel groter is dan blijkt uit de rapporten en mediaberichten van voornoemde toonaangevende instanties. De verzoekende partij geeft ook aan dat er ook andere factoren zijn die een invloed hebben op de aan- en afwezigheid van opiumplantages in een bepaalde regio. Tussen de aanwezigheid van opium en de aanwezigheid van de taliban is er hoogstens sprake van een correlatie, niet van een causaal verband. De verzoekende partij meent dat ook klimatologische omstandigheden een belangrijke invloed hebben op het aantal hectares opium als op de opbrengst. Volgens het rapport ‘Afghanistan opium survey 2018’ van UNODC was er in 2018 sprake van een ernstige droogte. De verzoekende partij voegt in haar aanvullende nota een figuur toe waaruit de impact van de droogte blijkt. Hierop stelt de verzoekende partij dat *“de bijlage 3 ‘Government Influence in Nangarhar June 2018’ van de Q&A: kaart Jalalabad City Region’ van 27 november 2019 verkreeg verwerende partij na contact met professor Mansfield. Een dataset is bij deze figuur niet opgenomen. Vermoedelijk baseerde men zich op het ‘Afghanistan opium survey 2018’ van UNODC. In ieder geval hanteert verwerende partij opnieuw een gedateerde bron waardoor zij, mede gelet op het uiterst volatiele karakter van het conflict in Afghanistan, niet dienstig kan oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”*

In een vierde punt stelt de verzoekende partij *“Bij nader onderzoek van de kaart blijkt dat het dorp waarvan verzoeker afkomstig is, Zolmabad, twee keer opgenomen op de kaart, zowel in het gebied dat beschouwd als het grootstedelijk gebied Jalalabad als daarbuiten. Verwerende partij blijkt dan ook helemaal niet zeker te zijn over de exacte ligging van verzoekers dorp van herkomst.”* Hieronder voegt de verzoekende partij een screenshot van de interactieve kaart toe.

In een tweede onderdeel van de aanvullende nota gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie en humanitaire noden in de provincie Nangarhar. In een eerste punt stelt de verzoekende partij “op 17

oktober publiceerde de United Nations Assistance Mission in Afghanistan haar 'Quarterly report on the protection of civilians in Armed Conflict: 1 January to 30 September 2019.' Het bepaalt hierin het volgende:

"The UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) is gravely concerned about the unprecedented levels of violence harming civilians during the third quarter of 2019. From 1 July to 30 September 2019, UNAMA documented the highest number of civilian casualties that it has recorded in a single quarter since it began systematic documentation in 2009.

[...]

From 1 January to 30 September, UNAMA documented 8.239 civilian casualties (2.563 deaths and 5.676 injured), similar to the same period in 2018. Anti-Government Elements continued to cause the majority of civilian casualties in Afghanistan and also caused slightly more civilian deaths than Pro-Government Forces caused more civilian deaths. Forty-one per cent of civilian casualties are women and children² civilians living in the provinces Kabul, Nangarhar, Helmand, Ghazni and Faryab were most directly impacted by the conflict (in that order).³" (stuk 2) Naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, eind September 2019, verscheen een rapport van UNAMA over 'election-related violence.' (stuk 3) Opnieuw vonden er bijzonder veel onregelmatigheden plaats en vielen er, volgens de cijfers van UNAMA, 277 slachtoffers waarvan 28 dodelijk." In een volgend punt wijst de verzoekende partij op de voortdurende instabiliteit en de onveiligheid met een hoge humanitaire nood als gevolg. De verzoekende partij wijst erop dat uit het UNOCHA rapport 'Humanitarian Response Plan: Afghanistan 2018-2021' blijkt dat de provincie Nangarhar een prioritaire regio is omwille van de golf van intern ontheemden als gevolg van gevechten door niet-statelijke actoren. Ook uit het UNOCHA rapport "Humanitarian needs overview 2019" blijkt dat de provincie Nangarhar op tal van vlakken één van de meest getroffen regio's is. Het behoort tot de prioritaire regio's op vlak van onder meer gezondheidszorg, ondervoeding en huisvesting. Nog dagelijks worden mensen getroffen door landmijnen en andere explosieven.

Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNODC, Afghanistan Opium Survey 2018: Challenges to sustainable development, peace and security, juli 2019
- UNAMA, Quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 September 2019, 17 oktober 2019
- UNAMA, Afghanistan, Protection of Civilians in Armed Conflict, Special Report: 2019 Election-related Violence, Oktober 2019
- UNOCHA, Humanitarian Response Plan: Afghanistan 2018-2021, December 2019
- UNOCHA, Humanitarian Needs Overview: Afghanistan, December 2019.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2

bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet *in concreto* betwist dat “Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.” Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

Het verzoekschrift heeft uitsluitend betrekking op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker betoogt dat in juni 2019 EASO een Guidance Note publiceerde waaruit blijkt dat er wel degelijk subsidiaire bescherming op grond van 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend voor verzoekers district Surkhrod. Dit betreft in hoofde van verzoeker bijgevolg een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het is inderdaad zo dat de veiligheidssituatie in het land van herkomst van de verzoeker van internationale bescherming dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

EASO heeft over Afghanistan reeds twee 'guidance notes' uitgebracht. In deze 'guidance notes' wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van objectieve landeninformatie beoordeeld. EASO hanteert daarbij een algemene benadering op provinciaal niveau (EASO, "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2019, p. 85). De veiligheidssituatie wordt per provincie geanalyseerd en de nood aan subsidiaire bescherming wordt per provincie beoordeeld in het licht van artikel 15, sub c) van de richtlijn 2011/95/EU.

In de eerste "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2018, waarbij de periode van januari 2017 tot maart 2018 als algemene referentieperiode werd genomen, deelde EASO de provincie Nangarhar in bij *"Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian's life or person)"*. EASO nuanceerde hierbij dat in veel provincies de ernst van het conflict en het geweldsniveau verschilt van district tot district. De regio van herkomst, met name het district of de stad, van de verzoeker vormt volgens EASO een belangrijk element dat dient te worden meegewogen in de individuele beoordeling (EASO, "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2018, p. 24 en 76).

In de tweede en meer recente "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, besluit EASO met betrekking tot de provincie Nangarhar *"that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD"* (p. 110). Met betrekking tot de stad Jalalabad, besluit EASO daarentegen het volgende: *"In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD"* (p. 110).

Waar EASO in juni 2018 de provincie Nangarhar nog beschouwde als een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt EASO thans dat de provincie Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen (*'a lower level of individual elements'*) is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie, waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de 'conflict severity map' van UNOCHA (EASO, "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2019, p. 85-86).

EASO heeft, rekening houdend met de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie Nangarhar, geoordeeld dat voor heel de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, de mate van willekeurig geweld aldaar zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn

aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. In andere woorden, volgens EASO is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Nangarhar bevindt, erdoor zou worden geraakt.

Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO, "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2019, p. 82-83: *"In this category, 'mere presence' would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated"*).

Gelet op wat voorafgaat en met inachtneming van alle landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in deze provincie kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Evenwel wijst de Raad erop dat EASO, met verwijzing naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, zelf benadrukt dat de guidance note van juni 2019 de EU-lidstaten niet vrijstelt van de verplichting om elk beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te onderzoeken. Elke beslissing moet verder gebaseerd zijn op de individuele omstandigheden van de verzoeker en de situatie in Afghanistan, in het bijzonder in de regio van bestemming, zoals deze bestaat op het moment van de beslissing volgens nauwkeurige en actuele landeninformatie verzameld uit verschillende bronnen.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio. In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (en bij uitbreiding in de agglomeratie errond) zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Zolmabad, gelegen in het district Surkhrod van de Afghaanse provincie Nangarhar. In de aanvullende nota gaat de verwerende partij ervan uit dat het dorp Zolmabad gelegen is in de agglomeratie Jalalabad. De verwerende partij voegt aan de aanvullende nota een interactieve kaart bij van de agglomeratie Jalalabad. In de aanvullende nota van verzoeker blijkt dat verzoeker enerzijds de grenzen van de agglomeratie Jalalabad betwist, maar anderzijds ook aangeeft dat zijn dorp op deze interactieve kaart zowel in als buiten de agglomeratie Jalalabad terug te vinden is. Ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat het dorp als "Zulmabad" moet worden geschreven om het op de interactieve kaart terug te vinden. Eveneens legt de verwerende partij een afdruk van de interactieve kaart neer. Dit document is getiteld "Naghrak". Op deze kaart wordt een dorp met stip binnen de agglomeratie Jalalabad aangeduid. Er dient aangenomen te worden dat het verzoekers dorp betreft, doch kan er niet aan voorbijgegaan worden dat op deze kaart het dorp "Zulmabad" ook tweemaal aangeduid is. Je vindt het dorp zowel éénmaal binnen als éénmaal buiten de grenzen van de agglomeratie Jalalabad weer. Ter terechtzitting kan de verwerende partij hier heirover geen nadere uitleg geven. Er dient inderdaad vastgesteld te worden dat het dorp van verzoeker tweemaal op de interactieve kaart vermeld wordt, maar dat het zich slechts éénmaal binnen de agglomeratie rond de stad Jalalabad bevindt.

Noch uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier, noch uit de voorgaande motieven blijkt dat met zekerheid kan worden vastgesteld dat het dorp van verzoeker, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden, zodat de verwerende partij dit nader kan onderzoeken met in achtneming van de hoger aangegeven beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en de stad Jalalabad met inbegrip van haar agglomeratie.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden

beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 augustus 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS